

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 29. september 2025

Sag 36/2025

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Anders Schønnemann Olesen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 27. februar 2025 (SS 2-2059/2025) og af Østre Landsrets 5. afdeling den 1. marts 2025 (S-548-25).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Hanne Schmidt, Kristian Korfits Nielsen og Rikke Foersom.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at han løslades, subsidiært at han burde have været løsladt af landsretten.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T blev den 13. december 2024 anholdt og sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have besiddet og forsøgt at indsmugle store mængder hash.

T blev fremstillet i grundlovsforhør i Københavns Byret samme dag. Her blev han sigtet for fem forhold vedrørende straffelovens § 191. Byretten fandt, at der var begrundet mistanke om, at han have gjort sig skyldig i sigtelserne og varetægtsfængslede ham i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Fængslingen blev efterfølgende forlænget til den 27. februar 2025, hvor sagen blev behandlet som tilståelsessag ved Københavns Byret.

Det fremgår af byrettens retsbog af 27. februar 2025, at T erkendte sig skyldig i tre forhold og afgav forklaring herom. Han blev på baggrund heraf fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., jf. til dels § 21, ved i tiden op til den 27. marts 2020 i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse med en eller flere medgerningsmænd at have indført og forsøgt at indføre 350 kg hash fra Marokko til Danmark med henblik på videreoverdragelse, hvilket til dels mislykkedes grundet Covid-19 pandemien (forhold 1), ved i perioden fra den 28. marts og frem til omkring den 18. april 2020 i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse med en eller flere medgerningsmænd at have været i besiddelse af og videreoverdraget 80 kg hash (forhold 2) og ved i perioden fra den 9. til den 11. juni 2020 i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse med en eller flere medgerningsmænd at have forsøgt at indføre 200 kg hash i Danmark med henblik på videreoverdragelse, hvilket mislykkedes, da han og medgerningsmændene blev bekendt med, at EncroChat var blevet infiltreret af politiet (forhold 3). Straffen blev fastsat til 3 års fængsel.

Det fremgår af retsbogen af 27. februar 2025, at T blev gjort bekendt med dommens konklusion og reglerne om anke, og at han modtog byrettens dom.

Anklagemyndigheden begærede T fortsat varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 2, nr. 1, under eventuel anke, eller indtil straffuldbyrkelse kunne iværksættes.

Anmodningen blev taget til følge af byretten, som således bestemte, at domfældte T skulle forblive varetægtsfængslet under eventuel anke, eller indtil straffuldbyrkelse kunne iværksættes. I byrettens kendelse hedder det:

”Retten finder, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 2, nr. 1, er til stede.

Retten har lagt vægt på, at der er tale om narkotikakriminalitet og salg af et ikke ubetydeligt kvantum samt forsøg herpå i forening og over en længere periode til et større antal personer, hvorfor hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at ... domfældte ikke er på fri fod.”

T kærede kendelsen til landsretten. Ved kendelse af 1. marts 2025 stadfæstede landsretten afgørelsen med følgende begrundelse:

”Landsretten er enig i byrettens resultat og begrundelsen herfor. Det af forsvareren anførte kan ikke føre til et andet resultat.

Landsretten stadfæster derfor byrettens kendelse.”

T overgik den 21. marts 2025 til afsoning. Han er fortsat frihedsberøvet.

Anbringender

T har anført navnlig, at der burde være sket løsladelse efter byrettens dom den 27. februar 2025. Betingelserne for varetægtsfængsling efter dom i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, var ikke opfyldt, da løsladelse på det tidspunkt ikke havde krænket befolkningens retsfølelse.

Det skyldes bl.a., at den væsentligste og dermed strafbærende del af forbrydelsen alene angår forsøg på indsmugling af hash. Der er tale om gamle forhold, idet forbrydelsen blev begået ca. fem år før dommen. Det forhold, at han har erkendt sig skyldig, og at han har været varetægtsfængslet siden december 2024, taler også imod, at løsladelse ville krænke retsfølelsen. Hensynet til retsfølelsen fortager sig over tid, særligt når der er tale om gamle forhold. Hertil kommer hans velordnede personlige forhold (børn, kæreste og uddannelse), som også taler for løsladelse.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at landsrettens kendelse skal stadfæstes, da betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, for fortsat varetægtsfængsling var opfyldt, da landsretten stadfæstede byrettens kendelse.

Hensynet til retshåndhævelsen skønnedes at kræve, at T ikke kom på fri fod efter dommen, da han er fundet skyldig i alvorlig narkotikakriminalitet med hensyn til en meget betydelig mængde hash (630 kg). Forholdene er begået i forening med en eller flere personer over en længere periode med henblik på videreoverdragelse til et større antal personer. T har haft en relativt central rolle som mellemmand.

Fængslingen er i overensstemmelse med retspraksis om § 762, stk. 2, nr. 1, i grove narkotikasager, jf. bl.a. UfR 2002.549 H.

Hensynet til retshåndhævelsen var ikke svækket som følge af varigheden af frihedsberøvelsen på ca. to måneder forud for byrettens dom, ligesom fortsat varetægtsfængsling ikke i øvrigt ville stride imod almindelige proportionalitetshensyn efter retsplejelovens § 762, stk. 3.

At T har en kæreste og to mindreårige børn og var under uddannelse indebærer ikke, at han burde være løsladt ved domsafsigelsen.

At der er tale om en tilståelsessag bør ikke føre til løsladelse. Det samme gælder den omstændighed, at der er tale om forhold tilbage fra 2020, og at T har været på fri fod, fra forholdene blev begået i 2020 og frem til anholdelsen i december 2024. Politiet var ikke bekendt med de pågældende forhold før langt senere, da politiet fik adgang til krypteret korrespondance fra EncroChat og Sky ECC.

Højesterets begrundelse og resultat

T blev efter anholdelse fremstillet i grundlovsforhør i Københavns Byret den 13. december 2024 som sigtet for overtrædelse af straffelovens § 191. Byretten fandt, at der var begrundet mistanke om, at han havde gjort sig skyldig i sigtelserne og varetægtsfængslede ham i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3.

Fængslingen blev efterfølgende forlænget til den 27. februar 2025, hvor sagen blev behandlet som tilståelsessag ved Københavns Byret. Her blev T fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191 ved at have besiddet og ved at have forsøgt at indsmugle store mængder hash (i alt 630 kg). Han blev idømt 3 års fængsel. Efter at være blevet gjort bekendt med dommens konklusion og reglerne om anke, modtog han dommen.

Byretten bestemte, at domfældte T skulle forblive varetægtsfængslet under eventuel anke, eller indtil straffuldbyrdelse kunne iværksættes, jf. retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 2, nr. 1. Denne afgørelse blev stadfæstet af landsretten ved kendelse af 1. marts 2025.

Sagen angår, om det var med rette, at T blev varetægtsfængslet efter byrettens dom i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 2, nr. 1, om retshåndhævelsesarrest.

Højesteret tiltræder, at mistankekravet i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, er opfyldt, idet T som nævnt er dømt for overtrædelse af straffelovens § 191. Endvidere er kravet om, at han har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, og som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, opfyldt.

Varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 1, forudsætter efter praksis, at der foreligger forhold, som ved endelig dom må forventes at udløse en straf på mindst 1 års ubetinget fængsel, jf. bl.a. Højesterets kendelse af 24. juni 2020 (UfR 2020.2963). Som anført i kendelsen er det imidlertid ikke tilstrækkeligt til at varetægtsfængsle efter denne bestemmelse, at det nævnte mindstekrav er opfyldt, idet der må foretages en konkret vurdering af, om hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at den pågældende ikke er på fri fod.

T er fundet skyldig i alvorlig narkotikakriminalitet vedrørende 630 kg hash. Forholdene er begået i forening med en eller flere personer over en længere periode med henblik på videreoverdragelse til et større antal personer. Han har haft en relativt central rolle som mellemmand. Han er straffet med 3 års fængsel, og han har modtaget dommen. Henset til forholdenes grovhed finder Højesteret, at hensynet til retshåndhævelsen krævede, at han ikke var på fri fod efter domsafsigelsen, og indtil straffuldbyrkelse kunne iværksættes. At der er tale om forhold, som er begået i 2020, og at han har erkendt sig skyldig, kan ikke føre til en anden vurdering. Heller ikke den varetægtsfængsling på 2 ½ måned, som er gået forud for dommen, kan føre til, at der ikke skulle være sket varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen. Der foreligger endvidere ikke personlige forhold, som kunne begrunde løsladelse.

Højesteret tiltræder herefter, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling var til stede og stadfæster landsrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Statskassen skal betale kæresagens omkostninger for Højesteret.

